„Seda mina ei tea,“ kostis õppetaja: „aga kihelkonna, küla ja teie nimi seisab selgest kirja peal, sellepärast ei wõi siin asja juures mingi eksitust ola. Lugege kirja, kül siis kohe nääte, kes seda on kirjotanud?“

Kalamees wastas: „Auuwäärt õppetaja! mina ei oska kirjotuid kirjatähti oma keele, weel wähemine Saksa keele lugeda, olge nii hää, ja lugege mulle, mis kirjas seisab?“

Kiriko õppetaja murdis pitseri, tegi kirja lahti, ja luges siis nõnda, kuida siin meie keele seisab (kiri ise oli Saksa keele):

„Mino kallis sõber Mäginik!“

Auus mees täidab oma lubadust! Ja õiglane mees usub teise sõna peale, muido ei oleks teie mite ühe tundmata wõerale raha lugemata laenuks annud, keda oma elo aeal esimest korda nägite, kui teda poolsurnut mere laenetest loälja tõmbasite. — Kaa mina olen teiega nüüd tuttawamaks saanud. Helsingi linna jõudes oli mul esimene mure, teie elo ja teguși sügawamalt tundma õppida. Need sõnumid, mis mina teie päraſt tuttawate läbi sain, olid niisuguſed, et mina elo otsani seda silmapilko saan õnnistama, kus teiega kokko juhtusin; aga teiselt poolt soowin mina kõigest südamest pisut sest suurest wõlast kustutada, mis teistel ja mul teie wasto on. Teau kül selgeste, et mõned wõlad niisuguſed on, mis meie ei ial ega milgi kombel täielikult ei jõua kätte tasſuda; siiski kui mina seda täidan, mis mul

wõimalik: siis ei tohi mind ükski tänamataks loomaks sõimata. Mina olen kuulnud, armas Mäginik, kuida teie ligemisearmastusses, enese elust lugopidamata, juba mito ja mito inimest surmast olete peastnud, mis eest teile tännine wäga pisut täho osaks on saanud. Mina soowin kõigist südamest üht osa ülekohut teie wasto hääks teha, ja olen sellepärast Helsingi linna, kaupmees Mülleri kätte wekslid saatnud ja teda palunud, et tema teile kaks tuhat rubla õbedat kohe wälja maksaks, ja pealegi weel, nii kaua kui elate, teile igal aastal sada rubla õbedat elamise kuluks peab andma, misga oma wana päiwi õlpsamalt edasi wõite ajada. Sellega ei arwa mina kül oma wõlga teie wasto tasotut olema, waid aga nii palio ülestunnistada: et mina teid ei ole unustanud.

Wõib ola, et mina tulewal suwel jälle Soome maale reisin, siis ei jätta mina teid mite waatamata.

Jumalaga!

Teie tänalik
krahw Sternenhorst.

Nüüd wõib igamees arwata, mis suur rõem wanal kalamehel selle kogemata kingituse üle oli; tema nuttis kui weike laps rõemo päraſt, ja palus õppetajat teist ja kolmatkorda kirja lugeda, kas kõik tõeste nõnda pidi olema, kuda tema kuulnud.

Ja kui tema mõne pääwa päraſt Helsingi linna läks ja kaupmees Mülleri juures raha walmis loetut leidis, mis temale krahwi käso peale wäljamakseti,